

ELS SOMNIS S'ESVAEIXEN

Mr Premi

Tinc tantes preguntes, tantes inseguretats i tantes emocions, que no se com gestionar-les.

Vull aconseguir ser feliç, però que representa la felicitat?

Aquesta pregunta ems trasllada a la història de la Laura, una adolescent introvertida, callada i insegura, però té un gran cor, però ella no va ser sempre així.

- Laura estem aquí rodes, perquè parlis amb mi. Com et sents?
- Com un nado, ni m'ha sentit bé. Em sento petita i inel·levant. Vull plorar perquè tothom m'envolti.
- Quan vas començar a sentir-te així?
- Jo sempre he sigut una noia alegre, feia riure a la gent. Em definia per això i era com la gent em veia.

Jo tenia somnis, però ara tots s'han evaït.

Mai pensava que algú es podia sentir tant buit, tant sol, a sentir-se invisible.

Vostè m'ha preguntat quem vaig començar a sentir-me així. Doncs des de que vam tenir l'accident.

Sí, he dit vam, perquè no anava sola en aquell cotxe. Anaven la meua millor amiga, el taxista i jo. Ella i jo anàvem rient i de cop un camió ems van envestir per la dreta.

Quan vaig obrir els ulls el cap em donava voltes i esoltava algú cridant de dolor. Però aquella veu em sonava familiar.

Vaig veure-la, la Paula, estava cridant el meu nom, em demanava ajuda.

Jo no vaig saber que fer, la vaig intentar ajudar, però sentia tant de dolor que no vaig poder.

Vaig sentir un formigueig que anava acompanyat de dolor i vaig quedar inconscient.

Quan vaig tornar a obrir els ulls ja estava a l'hospital.

El primer que vaig fer va ser preguntar per ella.

Els meus pares es van mirar amb aquella mirada que va durar segons però estava plena d'inseguretat i de terror.

Mai m'oblidaré d'aquelles paraules dites dolçament, però estaven enverinades.

- Filla, la Paula a sobreviscut a l'accident però, està en coma.

Vaig reviuir totes les alegries i totes les llàgrimes que havíem viscut, però tot ho havíem fet junts.

Quan vaig anar a veure-la estava connectada a màquines i aquestes fien sorolls aguts i terrorífics.

Unes llàgrimes van recórrer la galta i vaig pensar en totes les coses que hagués pogut fer per salvar-la, però que no vaig fer.

Porta dos mesos allà sense obrir els ulls i cada matí vaig a parlar, plorar i riure amb ella, com solíem fer.

He perdut el somniure perquè no tinc amb qui compartir-ho.

Menteixo per no fer patir més a la gent i perquè jo no sóc rellevant, no sóc important.

Donaria la meua vida per salvar-la, perquè tothom necessita una millor amiga com la Paula a la seva vida. Una persona que et faci riure, que t'escolti i que et faci feliç.